

Arrest

nr. 221 372 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
  - 1.1. Op 21 oktober 2014 huwt de verzoekende partij met dhr. A.B.B.
  - 1.2. Op 4 november 2015 ontvangt de verzoekende partij een F-kaart.

1.3. Op 21 april 2016 wordt bij vonnis de echtscheiding tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot dhr. A.B.B. uitgesproken.

1.4. Op 10 april 2018 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een schrijven aan de verzoekende partij met de vraag gegevens naar voren te brengen in verband met het behoud van het recht op verblijf.

1.5. Op 20 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na afgifte van de bijlage 15 op 3.09.2015 nadat zij is binnengereisd met een visum type D met geldigheid van 27.03.2015 tot 23.09.2015, in functie van haar Spaanse echtgenoot B.B.,A. (RR: xxx). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister is betrokkene inmiddels uit de echt gescheiden.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wanneer het huwelijk met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen, werd ontbonden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij per brief op 10.04.2018 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Daarop werden door betrokkene volgende documenten aangeleverd:

- Inschrijvingsbewijs dd. 12.08.2018 voor een cursus Alfabetisering van 5.03.2018 tot 29.06.2018 bij het OCMW Brussel*
- Arbeidsovereenkomst op naam van referentiepersoon en bijhorende loonfiche voor de maand juni 2018. Betrokkene kan bezwaarlijk stellen over het inkomen van haar ex-echtgenoot te beschikken en zodoende over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Immers, er is geen sprake meer van een gezinscel en betrokkene blijkt daarenboven geheel ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.*

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Betrokkene is immers slechts gehuwd geweest met referentiepersoon van 21.10.2014 tot het uitspreken van de echtscheiding op 24.05.2016. Er is bijgevolg geenszins sprake van 3 jaar huwelijk met de referentiepersoon.

De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn voor betrokkene eveneens niet van toepassing. Betrokkene geen overeenkomst voor tussen haar en de vader van het kind noch een rechterlijke beslissing waaruit blijkt dat het kind aan haar is toegewezen. Voorts legt zij niets voor waaruit zou moeten blijken dat haar aanwezigheid in België ontoontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België en het vrij toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verkeer van het kind zou kunnen gevrijwaard worden. Het kindje, B.I. (...) (RR: 16.04.20 029-55), van Spaanse nationaliteit, staat heden weliswaar ingeschreven bij betrokkene, echter sluit dat niet uit dat de wettelijke vader van het kind, dewelke het duurzaam verblijfsrecht heeft verworven in het Rijk, en betrokkene in onderling overleg anders kunnen beslissen in het belang van het kind, voor zover zij beiden er van overtuigd zijn dat de belangen van het kindje in België liggen. Voor zover het ex-koppel ervoor zou kiezen dat moeder en kind elders gaan verblijven, hoeft dat evenmin een probleem te zijn, immers uit samenlenzing van het rijksregister en het administratieve dossier blijkt dat het kind reeds eerder werd afgevoerd wegens een verblijf in het buitenland bij de grootouders, en dit op initiatief van de moeder.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient tot slot opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonbaar voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Wel integendeel, uit gegevens in het administratieve dossier blijkt dat zij sinds 01.03.2017 een leefloon geniet. Betrokkene legde evenwel loonfiches van haar ex-partner voor als bewijs van bestaansmiddelen waar zij over beschikt. Heden vormen zij echter geen gezinscel meer. Gelet er niets werd voorgelegd waaruit toch zou moeten blijken dat zij werkelijk over (een deel van) zijn bestaansmiddelen zou kunnen beschikken en het aldus niet aannemelijk wordt gemaakt dat dit het geval is, kunnen deze documenten niet mee in overweging worden genomen. Temeer nu blijkt dat betrokkene, zo als reeds aangehaald, sinds 1.03.2017 ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en haar zoon de Spaanse nationaliteit draagt. Dit wil zeggen dat betrokkene en haar zoon zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover zij vergezeld is van haar EU-kind en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Betrokkene legt voorts geen enkel bewijsstuk voor waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar of leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, evenmin als dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land van oorsprong. Wel integendeel, recentelijk heeft zij haar zoon voor een periode bij haar moeder in het land van herkomst ondergebracht, hetgeen toch impliceert dat er een goeie verstandhouding en nauwe banden zijn tussen haar familie in het land van herkomst en betrokkene zelf. Betrokkene is slechts sinds 03.09.2015 (bijlage 15 bekomen op 03.09.2015) in België, daartegenover staat dat zij 28 jaar in het land van herkomst heeft verbleven. Dit impliceert dat haar banden met het land van herkomst sterker zijn dan die met België, waardoor het redelijk te stellen is dat dit een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg zou kunnen staan. Daar betrokkene haar zoontje klaarblijkelijk in het verleden reeds gedurende een periode heeft toevertrouwd aan haar ouders en op hen beroep heeft gedaan om voor hem te zorgen, is het niet onredelijk te stellen dat de banden met haar familie in het land van herkomst goed zijn. Er zijn geen elementen in het dossier terug te vinden daaromtrent die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat de economische situatie eveneens het verblijf in België niet rechtvaardigen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene tewerkgesteld zou zijn en zij toont voorts niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, volgens gegevens uit administratieve dossier geniet zij reeds geruime tijd steun van het OCMW. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk opgevat worden als een aspect van integratie in België. Voor wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie, legt zij een inschrijvingsbewijs voor een cursus Alfabetisering bij het OCMW Brussel dd. 12.08.2018 voor. Betrokkene verblijft in België sinds 2015, het feit dat betrokkene zich pas in 2018 heeft ingeschreven voor dergelijke cursus, kan bezwaarlijk opgevat worden als een vorm van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan. Bovendien bewijst een inschrijvingsbewijs ook niet dat betrokkene daadwerkelijk heeft deelgenomen aan de cursus. Dat betrokkene deze lessen mogelijks zou gevolgd hebben of althans die intentie zou gehad hebben, neemt bovendien niet weg dat betrokkene reeds lange tijd ondersteuning geniet en er klaarblijkelijk alsnog niet in slaagt zich op sociaal, cultureel en economisch vlak te integreren in België, in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Voor wat betreft de gezinssituatie, kan dienstig opgemerkt worden dat nergens wordt betwist dat de relatie met dhr. B.B.,A. (...) een einde heeft genomen, noch zou moeten blijken dat zij heden een nieuwe relatie met een burger van de Unie in het Rijk zou hebben aangeknoopt. Verder, haar zoontje is recentelijk in Anderlecht geboren en draagt de Spaanse nationaliteit. Gezien de jonge leeftijd van het kind is hij niet schoolplichtig en mag worden verwacht dat hij zich makkelijk kan aanpassen aan een nieuwe omgeving en levensomstandigheden, zoals de ouders naar goeddunken voor het kind zullen beslissen. Zoals reeds opgemerkt, verblijft de wettelijke vader in het Rijk en heeft hij het duurzaam verblijfsrecht verworven. Voorts toont betrokkene niet aan dat het belang van het kind vergt dat betrokkene in het Rijk verblijft. Niets weerhoudt haar ervan de banden met haar kind te onderhouden vanuit het buitenland. Er kunnen namelijk afspraken gemaakt worden tussen de vader van het kind en betrokkene dat het kindje haar met enige regelmaat kan zien en zij zo (eventueel gedeeltelijk op afstand) zo toch haar moederschap kan uitoefenen. Verder kunnen moderne

communicatietechnologieën betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar kind. Ook sluit de beslissing niet uit dat het kind financieel ondersteund wordt door betrokkene vanuit het buitenland.

Gezien voorgaande vormt deze beslissing evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 42^{quater}, §4, 2° en artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het beginsel van een adequate motivering van bestuurshandelingen.

In haar synthesesmemorie zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

“1.

A titre préliminaire, il convient de souligner que, contrairement aux affirmations en sens contraire de l'Etat belge, la requérante a bien, dans le cadre de son recours en suspension et annulation, développé chacun des moyens invoqués.

A cet égard, et plus précisément pour ce qui concerne la violation, par l'Etat belge, du principe de bonne administration et de motivation adéquate des décisions administratives, requérante a clairement indiqué, dans le cadre de son recours, de quelle manière l'Etat belge avait, en prenant la décision attaquée, violer ces deux principes.

A cet égard, il convient de se référer aux développements figurant en pages 12 à 4 du recours dont question.

2.

L'article 42^{quater} de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Art. 42^{quater} .

§ 1er. Dans les cas suivants, le ministre ou son délégué peut mettre fin, dans les cinq années suivant la reconnaissance de leur droit de séjour, au droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membres de la famille du citoyen de l'Union :

1° il est mis fin au droit de séjour du citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint;

2° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint quitte le Royaume;

3° le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint décède;

4° le mariage avec le citoyen de l'Union qu'ils ont accompagné ou rejoint est dissous [4 ...]4 , il est mis fin au partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou ou il n'y a plus d'installation commune;

5° les membres de la famille d'un citoyen de l'Union visé à l'article 40, § 4, alinéa 1er, 2° ou 3°, constituent une charge déraisonnable pour le système d'assistance sociale du Royaume;

6° le ministre ou son délégué retire au citoyen de l'Union accompagné ou rejoint son séjour conformément à l'article 44.

Pour l'application de l'alinéa 1er, 5°, afin de déterminer si les membres de famille d'un citoyen de l'Union, constituent une charge déraisonnable pour le système d'aide sociale du Royaume, il est tenu compte du caractère temporaire ou non de leurs difficultés, de la durée de son séjour dans le Royaume, de leur situation personnelle et du montant de l'aide qui leur est accordée.

Lors de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

§ 2. Les cas visés au § 1er, alinéa 1er, 2° et 3°, ne sont pas applicables aux enfants du citoyen de l'Union qui séjournent dans le Royaume et sont inscrits dans un établissement d'enseignement ni au parent qui a la garde des enfants jusqu'à la fin de leurs études.

§ 3. Le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 3°, n'est pas applicable aux membres de famille qui ont séjourné au moins un an dans le Royaume, pour autant qu'ils prouvent qu'ils sont travailleurs salariés ou non salariés en Belgique, ou qu'ils disposent pour eux-mêmes et pour leurs membres de famille de ressources suffisantes telles que fixées à l'article 40, § 4, alinéa 2, de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale, et d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'ils sont membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions.

§ 4. Sans préjudice du § 5, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable :

1° lorsque le mariage, le partenariat enregistré ou l'installation commune a duré, au début de la procédure judiciaire de dissolution ou d'annulation du mariage ou lors de la cessation du partenariat enregistré ou de l'installation commune, trois ans au moins, dont au moins un an dans le Royaume. En cas d'annulation du mariage l'époux doit en outre avoir été de bonne foi;

2° ou lorsque le droit de garde des enfants du citoyen de l'Union qui séjournent dans le Royaume a été accordé au conjoint ou au partenaire qui n'est pas citoyen de l'Union par accord entre les conjoints ou les partenaires visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou ou par décision judiciaire;

3° ou lorsque le droit de visite d'un enfant mineur a été accordé au conjoint ou au partenaire visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, qui n'est pas citoyen de l'Union, accord entre les conjoints ou les partenaires visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou ou par décision judiciaire, et que le juge a déterminé que ce droit de garde doit être exercé dans le Royaume et cela aussi longtemps que nécessaire;

4° ou lorsque des situations particulièrement difficiles l'exigent, par exemple, lorsque le membre de famille démontre avoir été victime de violences dans la famille ainsi que de faits de violences visés aux articles 375, 398 à 400, 402, 403 ou 405 du Code pénal, dans le cadre du mariage ou du partenariat enregistré visé à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°;

et pour autant que les personnes concernées démontrent qu'elles sont travailleurs salariés non salariés en Belgique, ou qu'elles disposent de ressources suffisantes visés à l'article 40, § 4, alinéa 2, afin de ne pas devenir une charge pour le système d'assistance sociale du Royaume au cours de leur séjour, et qu'elles disposent d'une assurance maladie couvrant l'ensemble des risques en Belgique, ou qu'elles

soient membres d'une famille déjà constituée dans le Royaume d'une personne répondant à ces conditions.

§ 5. Le ministre ou son délégué peut si nécessaire vérifier si les conditions du droit de séjour sont respectées. ».

Dans le cas d'espèce, il convient de s'attacher aux dispositions figurant au § 4 de l'article 42 quater précité, à savoir que le droit de séjour des membres de famille d'un citoyen de l'Union (qui ne sont pas eux-mêmes citoyens de l'Union et qui séjournent en tant que membre de famille du citoyen de l'Union) ne sera pas retiré si le droit de garde des enfants du citoyen de l'Union qui séjournent dans le Royaume par accord entre les conjoints ou les partenaires visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2°, ou par décision judiciaire.

A cet égard, il convient de préciser que l'article 40bis, § 2, alinéa 1er, 1° ou 2° dispose que :

« § 2. Sont considérés comme membres de famille du citoyen de l'Union : 1° le conjoint ou l'étranger avec lequel il est lié par un partenariat enregistré considéré comme équivalent à un mariage en Belgique, qui l'accompagne ou le rejoint;

2° le partenaire auquel le citoyen de l'Union est lié par un partenariat enregistré conformément à une loi, et qui l'accompagne ou le rejoint. ».

L'Etat belge affirme, dans sa note d'observations et en se fondant sur la décision attaquée, que :

« Betrokkene brengt geen overeenkomst voor tussen haar en de vader van het kind noch een rechterlijke beslissing waaruit blijkt dat het kind aan haar is toegewezen. Voorts legt zij niets voor waaruit zou moeten blijken dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België en het vrij verkeer van het kind zou kunnen gevrijwaard worden. ».

Or, cette partie de la motivation de la décision attaquée n'est pas conforme aux éléments et aux pièces dont l'Etat belge avait connaissance et avait en sa possession avant la prise de la décision attaquée. En effet, dans le cas d'espèce, et à la lecture des conventions préalables à divorce par consentement mutuel et de l'avenant à des conventions, documents tous deux entérinés par le Tribunal de Première Instance francophone de Bruxelles- Tribunal de la Famille dans son Jugement prononcé en date du 21 avril 2016, on constate que :

a) ces conventions préalables ainsi que cet avenant prévoyaient notamment que :

- l'hébergement de l'enfant à naître sera confié à sa mère (soit la requérante) ;
- le domicile de l'enfant à naître sera fixé au lieu de résidence de sa mère (soit la requérante) ;
- le montant de la part contributive à verser par Monsieur A.B.B. (...) pour l'enfant à naître sera déterminé ultérieurement, notamment en fonction du lieu de résidence futur des parties et de revenus et charges respectifs des parties à la date de la naissance ;
- les allocations familiales pour l'enfant à naître seront versées à la mère (soit la requérante).

b. L'avenant à ces conventions préalables prévoyait notamment que :

- Monsieur A.B.B. (...) versera, à titre de contribution aux frais d'entretien et d'éducation de l'enfant à naître, la somme mensuelle de 75,-EUROS, ceci à dater de la naissance de l'enfant ;
- Les allocations familiales resteront acquises à la requérante ;
- Monsieur A.B.B. (...) contribuera à concurrence de moitié dans les frais scolaires et médicaux exceptionnels ;
- L'autorité parentale à l'égard de l'enfant à naître sera exercée conjointement par les deux parents ;
- L'hébergement principal de l'enfant à naître est confié à la requérante ;
- Les modalités de l'hébergement secondaire (soit l'hébergement de Monsieur A.B.B. (...)) seront définies ultérieurement en tenant compte des contraintes liées à l'allaitement maternel ; ces modalités seront définies dans le 1er semestre suivant la naissance de l'enfant.

A la lecture de la décision attaquée par le biais du présent recours, force est de constater que ces éléments sont totalement passés sous silence par l'Office des Etrangers. En effet, cette décision se contente de considérer que :

« (...) De uitzondering zoals voorzien in art. 42 quater, § 4, 2° en 3° zijn voor betrokkene eveneens niet van toepassing.

Betrokkene geen overeenkomst voor tussen haar en de vader van het kind noch een rechterlijke beslissing waaruit blijkt dat het kind aan haar is toegewezen.

Voorts legt zij niets waaruit zou moeten blijken dat haar aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België en het vrij verkeer van het kind zou kunnen gevrijwaard worden.

Het kindje, B.I. (...) (RR : 16.04.20 029-55), van Spaanse nationaliteit, staat heden weliswaar ingeschreven bij betrokkene, echter sluit dat niet uit dat de wettelijke vader van het kind, dewelke het duurzaam verblijfsrecht heeft verworven in het Rijk, en betrokkene in onderling overleg anders kunnen beslissen in het belang van het kind, voor zover zij beiden er van overtuigd zijn dat de belangen van het kindje in België liggen.

Voor zover het ex-koppel ervoor zou kiezen dat moeder en kind elders gaan verblijven, hoeft dat evenmin een probleem te zijn, immers uit samenlenzing van het rijksregister en het administratieve dossier blijkt dat het kind reeds eerder werd afgevoerd wegens een verblijf het buitenland bij de grootouders, en dit op initiatief van de moeder.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, § 4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.”

Or, d'une part, suite à la constatation du divorce intervenu entre la requérante et son ex-époux, l'Office des Etrangers n'a sollicité, auprès de la requérante, aucun élément complémentaire d'information aux fins de connaître les modalités de cette séparation et de ce divorce et s'est donc manifestement contenté de se fonder sur la mention, figurant au Registre national, du divorce intervenu entre la requérante et son ex-époux, ceci alors même que l'Office des Etrangers était parfaitement informé de la naissance du fils de la requérante.

D'autre part, il ressort clairement de la décision attaquée que l'Office des Etrangers était informé du divorce intervenu entre la requérante et son ex-époux ainsi que la naissance, en date du 20 avril 2016, en Belgique, du fils de la requérante et de son ex-époux.

Or, force est de constater que, bien qu'étant, par le biais du Registre national, informé du divorce intervenu entre la requérante et son ex-époux et de la naissance de leur fils commun en date du 20 avril 2016 à Anderlecht, l'Office des Etrangers s'est soigneusement abstenu de solliciter, de la part de la requérante, des compléments d'information au sujet des modalités convenues au sujet de l'autorité parentale, de l'hébergement principal et secondaire, du paiement des allocations familiales ... afférentes à cet enfant commun, ceci avant de prendre la décision attaquée par le biais du présent recours.

Or, si de telles informations avaient été sollicitées par l'Office des Etrangers, la requérante aurait produit les conventions préalables à divorce par consentement mutuel, l'avenant établi à ces conventions préalables ainsi que le jugement entérinant tant ces conventions préalables que cet avenant, jugement prononcé par le Tribunal de Première Instance francophone de Bruxelles- Tribunal de la Famille en date du 21 avril 2016.

L'Office des Etrangers aurait ainsi pris connaissance du fait que la requérante et son ex-époux avaient décidé que l'enfant serait domiciliée chez sa mère et que les modalités de l'hébergement secondaire (soit l'hébergement de Monsieur A.B.B. (...)) devaient être définies ultérieurement en tenant compte des contraintes liées à l'allaitement maternel et que ces modalités avaient été définies dans le 1er semestre suivant la naissance de l'enfant.

L'Office des Etrangers aurait également pu constater que Monsieur A.B.B. (...) exerce, à l'égard de l'enfant commun avec la requérante, un hébergement secondaire et verse une contribution alimentaire mensuelle à la requérante pour l'entretien l'éducation de leur fils mineur.

Or, il ne ressort nullement de la motivation de la décision attaquée que, d'une part, ces informations aient été demandées à la requérante et, d'autre part, que l'Office des Etrangers en ait tenu compte avant de prendre la décision attaquée par le biais présent recours.

Or, il ressort clairement de ce qui précède que, dans le cas d'espèce, les dispositions figurant à l'article 42quater, § 4, 2° de la loi du 15 décembre 1980 trouvent à s'appliquer.

En effet, suivant l'article 42quater, § 4, 2° précité, le cas visé au § 1er, alinéa 1er, 4°, n'est pas applicable (...) lorsque le droit de garde des enfants du citoyen de l'Union qui séjournent dans le Royaume a été accordé au conjoint ou au partenaire qui n'est pas citoyen l'Union par accord entre les conjoints ou les partenaires visés à l'article 40bis, § 2, alinéa 1° ou 2°, ou par décision judiciaire.

Dans le cas d'espèce, le droit de garde de l'enfant I. (...) a été accordé à la requérante et l'ex-époux de cette dernière- également père de l'enfant I. (...) - dispose d'un droit d'hébergement secondaire.

Il découle de ce qui précède qu'en prenant la décision attaquée, l'Office des Etrangers a violé l'article 42quater, § 4, 2° de la loi du 15 décembre 1980.

3.

L'Office des Etrangers a, en prenant la décision attaquée, violé le principe de minutie, l'article 41 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union Européenne (droit à une bonne administration) ainsi que l'article 62, § 1er de la loi du 15 décembre 1980.

En effet, la requérante aurait du avoir la possibilité matérielle, tant pour ce qui concerne sa situation dans son pays d'origine (en l'espèce le Maroc) que pour ce qui concerne les circonstances propres à son cas et, plus spécifiquement, pour ce qui concerne les éléments permettant, le cas échéant et malgré son divorce d'avec Monsieur A.B.B. (...), ressortissant espagnol établi en Belgique, de les faire valoir en temps utile, quod non en l'espèce.

En outre, l'article 7 de la Loi, qui résulte de la transposition, en droit belge, de l'article 6.1 la Directive 2008/ 115/CE, lequel dispose que « Les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Il découle de ce qui précède que toute décision contenant une décision de fin de séjour au de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en oeuvre du droit européen.

Le droit à être entendu, en tant que principe général de droit de l'Union Européenne est donc applicable en l'espèce.

Dans son Arrêt C-166/13, prononcé le 5 novembre 2014, la Cour de Justice de l'Union Européenne a précisé que :

« Le droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. ».

En outre, dans son Arrêt « M.G. et N.R. (C-383/13) prononcé en date du 10 septembre 2013, la Cour de Justice de l'Union Européenne a précisé que :

« (...) selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir un résultat différent (...). Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à (changer le sens de la décision) ».

Dans son Arrêt n° 214.041 prononcé en date du 14 décembre 2018, le Conseil de céans a rappelé que :

« (...)Le Conseil observe qu'il découle du principe général de minutie qu'« aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine

connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (C.E., 12 décembre 2012, n° 221.713), d'une part, et que le principe *audi alteram partem* impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant ladite mesure ; que ce principe rencontre un double objectif : permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard (C.E., 10 novembre 2009, n° 197.693 ; C.E., 24 mars 2011, n° 212.226 ; C.E., 5 mars 2012, n° 218.302 et 218.303 du), d'autre part. Si « Le droit d'être entendu ne suppose [...] nécessairement une véritable audition, la transmission d'observations écrites rencontre les exigences du principe *audi alteram partem* » (P.GOFFAUX, Dictionnaire élémentaire de droit administratif, Bruxelles, Bruylant, 2006, p. 29 ; C.E., 26 mars 1982, n° 22.149 et C.E., 27 janvier 1998, n° 71.215), le Conseil précise quant à ce que l'administration « doit, à tout le moins, informer l'intéressé de la mesure envisagée et lui donner la possibilité de s'expliquer » (en ce sens, C.E., 5 mai 2010, n° 203.711).

L'article 62, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le séjour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer prise de décision.

L'intéressé dispose d'un délai de quinze jours, à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, pour transmettre les éléments pertinents par écrit. Ce délai peut être réduit ou prolongé si cela s'avère utile ou nécessaire à la prise de décision, compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce. L'obligation prévue l'alinéa 1er ne s'applique pas dans les cas suivants :

1° si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent;

2° si les circonstances particulières, propres au cas d'espèce, s'y opposent ou l'empêchent, raison de leur nature ou de leur gravité;

3° l'intéressé est injoignable ».

Dans le cas d'espèce, force est de constater, à la lecture de la décision attaquée par le biais présent recours, que l'Office des Etrangers n'a nullement respecté l'article 41 de la Charte, le principe de minutie ni l'article 62, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980.

En effet, il ne ressort nullement de la décision attaquée que l'Office des Etrangers ait, préalablement à la prise de la décision attaquée, sollicité de la requérante des informations complémentaires, essentiellement sur les questions afférentes aux modalités convenues au sujet de l'autorité parentale, de l'hébergement principal et secondaire, du paiement des allocations familiales... afférentes à l'enfant commun de la requérante et de son ex-époux.

A cet égard, il convient de souligner que le courrier, par ailleurs non- daté et non- revêtu d'une preuve de sa notification à la requérante, établi par l'Office des Etrangers (pièce 8 du dossier de l'Etat Belge) contient essentiellement une demande de renseignements adressée la requérante et portant sur « Het bewijs van uw huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waar u heden over beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden) » et ne fait qu'une simple référence à l'article 42 quater, § 1er, 3ème alinéa de la loi du 15 décembre 1980.

Il ne ressort donc nullement de ce courrier que l'Office des Etrangers aurait effectivement sollicité de la requérante des informations complémentaires portant sur les questions afférentes aux modalités convenues au sujet de l'autorité parentale, de l'hébergement principal et secondaire, du paiement des allocations familiales ... afférentes à l'enfant commun de la requérante et de son ex-époux.

Or, il est évident que, dans l'hypothèse où l'Office des Etrangers avait, avant la prise de la décision attaquée, sollicité de la requérante qu'elle fournisse ces informations et les documents les confirmant, la décision attaquée n'aurait, en application de l'article 42 quater, § 4, 2°, pas été prise.

Dès lors, et en application des dispositions légales précitées et des principes contenus dans l'Arrêt n° 214.041 précité, il convient de constater qu'en prenant la décision attaquée, l'Office des Etrangers a

violé le principe de minutie, l'article 41 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union Européenne (droit à une bonne administration) ainsi que l'article 62, § 1er de la loi du 15 décembre 1980.

4.

Il convient également de souligner que Monsieur A.B.B. (...), père de l'enfant I. (...) et ex-époux de la requérante, est établi en Belgique.

Il y vit avec son épouse actuelle et leurs enfants.

Monsieur A.B.B. (...) entretient des contacts réguliers avec l'enfant I. (...) et verse, conformément aux accords convenus préalables à consentement mutuel convenus avec la requérante, une contribution alimentaire mensuelle pour l'entretien et l'éducation de l'enfant I. (...).

En outre, Monsieur A.B.B. (...) exerce une activité professionnelle régulière, ce qui l'empêche de se rendre, le cas échéant, fréquemment au Maroc, ceci dans l'hypothèse où la requérante serait- quod non- contraindre de quitter le territoire belge pour se rendre dans son pays d'origine. Il est donc évident que contraindre la requérante et son fils mineur I. (...) à quitter le territoire belge pour aller vivre au Maroc (pays d'origine de la requérante) contreviendrait aux dispositions de l'article 8 de la CEDH en ce que les contacts entre l'enfant mineur et son père seraient réduits à néant.

5.

L'Office des Etrangers fait grief à la requérante de ne pas avoir suivi de cours d'intégration et/ ou de langue depuis son arrivée sur le territoire belge en septembre 2015.

A cet égard, l'Office des Etrangers passe sous silence la grossesse de la requérante qui a, en date du 20 avril 2016, donné naissance à son fils I. (...).

-

En outre, et durant plusieurs mois après cette naissance, la requérante s'occupait de son fils mineur, pour laquelle elle ne bénéficiait d'aucun accueil quelconque, son époux d'alors travaillant.

En outre, la requérante a été, suite à son divorce d'avec Monsieur A.B.B. (...), été placée dans une situation extrêmement précaire, notamment financièrement.

Il est donc hors de proportion de faire reproche, eu égard à ce qui précède, à la requérante de ne pas avoir suivi les cours précités.

6. Violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le requérante conteste la motivation de la décision attaquée en ce qu'elle est inadéquate ; qu'un examen approfondi des arguments y contenus et développés n'a pas été réalisé ; qu'elle est dès lors inexacte.

En effet, pour répondre aux vœux du législateur, la décision administrative prise à l'encontre du demandeur doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par les articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

La loi du 29 juillet 1991 érige, en son article 2, en principe l'obligation de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation « consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision », et que cette motivation « doit être adéquate ».

Or, dans le cas d'espèce, il a été clairement démontré ci-avant que la motivation de la décision attaquée n'est pas adéquate.

L'étendue de la motivation doit être proportionnelle à l'importance de la décision (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », dans le Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient (Conseil d'Etat, 12.05.1989, Arrêt 32.560, R.A.C.1989).

En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68).

En outre, la motivation doit encore être « adéquate », à savoir qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

Le Conseil d'Etat a par ailleurs eu l'occasion de se prononcer à maintes reprises sur ce qu'il fallait entendre par « motivation ».

Il ne suffit donc pas que le dossier administratif fasse éventuellement apparaître les faits sur lesquels la décision s'appuierait pour que celle-ci soit considérée comme motivée à suffisance de droit (voir D. VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 et suiv. ; Conseil d'Etat, 24/08/1993, Arrêt 42.488).

Le Conseil d'Etat estime en effet, avec raison, ne pouvoir avoir égard qu'aux seuls motifs contenus dans l'acte (attaqué) (C.E., 30.3.1993, Arrêt 42.488).

En effet, il incombe à l'administration de respecter « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et à justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen » (Doc. Parl. Sénat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998)).”

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, evenals artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een verblijfsrecht bekam als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Spaanse echtgenoot, doch dat de situatie intussen totaal gewijzigd is, dat overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister de verzoekende partij inmiddels uit de echt gescheiden is. Hierbij wordt gesteld dat, conform de wet, het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd kan worden wanneer haar huwelijk met de referentiepersoon op basis van wie zij het verblijfsrecht heeft bekomen, werd ontbonden. Voorts wordt erop gewezen dat om rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf de verzoekende partij per brief op 10 april 2018 werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, meer bepaald een inschrijvingsbewijs van een cursus Alfabetisering en een arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon en bijhorende loonfiches, waarbij wordt gesteld dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden over het inkomen van haar ex-echtgenoot te beschikken en zodoende over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, daar er immers geen sprake meer is van een gezinscel en de verzoekende partij daarenboven geheel ten laste blijkt te vallen van het sociale bijstandsstelsel. In de motieven van de bestreden beslissing wordt ook verduidelijkt dat de uitzonderingsgronden overeenkomstig de artikelen 42^{quater}, §4, eerste lid, 1°; 42^{quater}, §4, eerste lid, 2° en 3° en 42^{quater}, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn en worden de redenen hiervoor toegelicht, waarbij er eveneens wordt op gewezen, betreffende artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij niet aantoonde te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, waarna ook deze stelling verder wordt toegelicht. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd betreffende de humanitaire elementen waarmee rekening dient

gehouden te worden bij de beoordeling bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij een familielid is van een burger van de Unie en haar zoon de Spaanse nationaliteit draagt waardoor zij zich met haar zoon in elke lidstaat naar keuze kan vestigen voor zover zij vergezeld is van haar kind en dat kind, burger van de Unie, voldoet aan de voorwaarden om aldaar te verblijven. Er wordt op gewezen dat geen bewijsstuk wordt voorgelegd dat er medisch bezwaar of een leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg staat, evenmin dat zij geen banden meer zou hebben in het herkomstland, dat integendeel blijkt dat zij recentelijk haar zoon voor een periode bij haar moeder in het herkomstland heeft ondergebracht, hetgeen een goede verstandhouding impliceert tussen haar en haar familie in het land van herkomst. Er wordt ook op gewezen dat de verzoekende partij sinds 3 september 2015 in België is en 28 jaar in het herkomstland heeft verbleven, dat dit impliceert dat de banden met het herkomstland sterker zijn dan die met België. Voorts wordt nog gemotiveerd betreffende de economische situatie van de verzoekende partij en betreffende de sociale en culturele integratie en wordt geconcludeerd dat de verzoekende partij in België reeds lange tijd ondersteuning geniet en er klaarblijkelijk alsnog niet in slaagt zich op sociaal, cultureel en economisch vlak te integreren in België, in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg staat. Ten slotte wordt ingegaan op de gezinssituatie van de verzoekende partij, mede in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 42^{quater} luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.4. De verzoekende partij meent dat de motieven die betrekking hebben op de uitzonderingsgronden van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet, meer bepaald de motieven “*Betrokkene geen overeenkomst voor tussen haar en de vader van het kind noch een rechterlijke beslissing waaruit blijkt dat het kind aan haar is toegewezen. Voorts legt zij niets voor waaruit zou moeten blijken dat haar aanwezigheid in België ontoontbeerlijk is opdat het kind verder zou kunnen verblijven in België en het vrij toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verkeer van het kind zou kunnen gevrijwaard worden. Het kindje, B.I. (...) (RR: 16.04.20 029-55), van Spaanse nationaliteit, staat heden weliswaar ingeschreven bij betrokkene, echter sluit dat niet uit dat de wettelijke vader van het kind, dewelke het duurzaam verblijfsrecht heeft verworven in het Rijk, en betrokkene in onderling overleg anders kunnen beslissen in het belang van het kind, voor zover zij beiden er van overtuigd zijn dat de belangen van het kindje in België liggen. Voor zover het ex-koppel ervoor zou kiezen dat moeder en kind elders gaan verblijven, hoeft dat evenmin een probleem te zijn, immers uit samenlenzing van het rijksregister en het administratieve dossier blijkt dat het kind reeds eerder werd afgevoerd wegens een verblijf in het buitenland bij de grootouders, en dit op initiatief van de moeder.*”, de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen schenden. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft voormelde motivering betrekking op de “*uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3°*”. De verzoekende partij meent dat deze motieven niet conform de elementen van het dossier zijn waarvan de Belgische staat kennis had en in haar bezit had voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij wijst op de “*conventions préalables à divorce par consentement mutuel et de l’avenant à des conventions*”, documenten die werden onderschreven door de Rechtbank van Eerste Aanleg in het oordeel van 21 april 2016. De verzoekende partij stelt dat deze elementen niet in aanmerking werden genomen door de verwerende partij. Zij betoogt dat volgend op de vaststelling van de echtscheiding, de verwerende partij haar geen bijkomende informatie heeft gevraagd om de modaliteiten te kennen van deze scheiding en zich tevreden heeft gesteld zich te baseren op de vermelding in het Rijksregister, terwijl zij perfect op de hoogte was van de geboorte van haar zoon. Zij meent dat duidelijk blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de echtscheiding alsook van de

geboorte van hun zoon op 20 april 2016. Zij herhaalt dat de verwerende partij haar geen bijkomende informatie heeft gevraagd om de modaliteiten te kennen van deze scheiding, over het betalen van alimentatie en het hoofd- en secundair verblijf van het kind, voor het nemen van de bestreden beslissing, dat indien deze informatie zou gevraagd zijn geweest, zij de “*conventions préalables à divorce par consentement mutuel et de l’avenant à des conventions*” en het oordeel van de Rechtbank van Eerste aanleg van 21 april 2016 kon voorleggen. Zij meent dat niet blijkt uit de motivering dat deze informatie haar werd gevraagd noch dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden voor het nemen van de bestreden, dat blijkt uit wat voorafgaat dat *in casu* de bepalingen van artikel 42*quater*, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet toepassing vinden. Zij wijst erop dat *in casu*, het recht van bewaring van hun gemeenschappelijk kind is toegewezen aan haar en haar ex-echtgenoot en dat haar ex-echtgenoot eveneens beschikt over een recht van secundair verblijf.

Daargelaten de vaststelling dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat aan de verzoekende partij bijkomende inlichtingen werden gevraagd – “*Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij per brief op 10.04.2018 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen*” – en nergens uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij betwist dat zij dit schrijven wel degelijk ontvangen heeft en daargelaten de vraag of de verwerende partij in voormeld schrijven uitdrukkelijk diende te wijzen op de nood aan informatie over de toewijzing van het recht van bewaring over het kind, nu uit het voormeld schrijven blijkt dat de verzoekende partij verzocht werd in het kader van artikel 42*quater*, §5 van de Vreemdelingenwet nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie – stelt de Raad vast dat voormelde kritiek van de verzoekende partij gericht is tegen een overtollig motief.

Immers volstaat de vaststelling “*Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient tot slot opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Wel integendeel, uit gegevens in het administratieve dossier blijkt dat zij sinds 01.03.2017 een leefloon geniet. Betrokkene legde evenwel loonfiches van haar ex-partner voor als bewijs van bestaansmiddelen waar zij over beschikt. Heden vormen zij echter geen gezinscel meer. Gelet er niets werd voorgelegd waaruit toch zou moeten blijken dat zij werkelijk over (een deel van) zijn bestaansmiddelen zou kunnen beschikken en het aldus niet aannemelijk wordt gemaakt dat dit het geval is, kunnen deze documenten niet mee in overweging worden genomen. Temeer nu blijkt dat betrokkene, zo als reeds aangehaald, sinds 1.03.2017 ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.*” om vast te stellen dat de verzoekende partij niet valt onder de uitzonderingsgronden bepaald in artikel 42*quater*, §4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt hierbij op dat het zich bevinden in één van de gevallen van artikel 42*quater*, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de bestaansmiddelenvoorwaarde voorzien in artikel 42*quater*, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, cumulatieve voorwaarden zijn, dat dit immers zeer duidelijk volgt uit het woord “*en*” in artikel 42*quater*, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de voormelde motieven betreffende de bestaansmiddelenvoorwaarde niet betwist. Zij stelt niet, laat staan dat zij aantoonde, dat zij wel degelijk voldoet aan beide cumulatieve voorwaarden van artikel 42*quater*, §4 van de Vreemdelingenwet, waardoor zij onder de uitzonderingsgronden van voormelde bepaling valt waardoor het verblijfsrecht niet kan beëindigd worden.

Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat zij de mogelijkheid diende te hebben om de situatie in haar land van herkomst en de omstandigheden eigen aan haar geval te laten gelden, wat niet het geval was. Zij meent dat de verwerende partij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, geenszins artikel 41 van het Handvest, artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, noch het zorgvuldigheidsbeginsel heeft gerespecteerd, daar uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, bijkomende informatie gevraagd heeft, meer specifiek over de vraag betreffende de overeengekomen modaliteiten betreffende de ouderlijke macht, het hoofd- en secundair verblijf en de betaling van alimentatie voor het gemeenschappelijk kind. De verzoekende partij onderlijnt dat de brief, die niet gedateerd is en niet bekleed is met een bewijs van betekening, een vraag tot inlichtingen bevat die gaat over het bewijs van de huidige activiteiten of, bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen en enkel een referentie maakt aan artikel 42*quater*, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat aldus uit het schrijven niet blijkt dat de verwerende partij effectief naar bijkomende informatie vroeg betreffende de reeds voormelde vragen. Zij meent dat het evident is, in de

hypothese dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing had gevraagd deze inlichtingen en documenten over te maken, de bestreden beslissing niet zou zijn genomen gelet op de toepassing van artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

Artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur behelst, bepaalt in verband met het hoorrecht het volgende:

“(…)

Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

(…)”

De Raad benadrukt dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van de verzoekende partij. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze beslissing steunt op bepalingen die een omzetting vormen van Europese regelgeving. Door het nemen van de bestreden beslissing wordt *in casu* uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat de bestreden akte als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

In het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853).

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord daar haar schriftelijk om inlichtingen werd gevraagd, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Nergens uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij betwist dat zij dit schrijven wel degelijk ontvangen heeft. Bovendien heeft de verzoekende partij, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, bepaalde documenten neergelegd waarnaar gevraagd werd in het schrijven. Het feit dat het schrijven dat zich in het administratief dossier bevindt niet gedateerd is en dat ook geen bewijs van betekening aan de verzoekende partij voorhanden is, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

De verzoekende partij lijkt echter te betogen dat de verwerende partij niet heeft gepolst naar de omstandigheden in haar land van herkomst. Dergelijk betoog mist feitelijke grondslag, daar uit het schrijven dat zich in het administratief dossier bevindt, en zoals de verzoekende partij ook expliciet erkent, verwezen wordt naar artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. In het schrijven wordt hieromtrent gesteld: *“In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42 quater, §1, 3^e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden gevoegd.”*

Artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” (eigen onderlijning)

Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde welke omstandigheden in haar land van herkomst zij nog had wensen aan te brengen, zodat de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet, zoals zal blijken uit wat volgt, tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Voorts meent zij ook dat artikel 42^{quater}, §1, derde lid en artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet evenals de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn daar zij de mogelijkheid niet heeft gehad inlichtingen en documenten aan te brengen betreffende de omstandigheden eigen aan haar geval en daar de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden beslissing, geen bijkomende informatie gevraagd heeft, meer specifiek over de vraag betreffende de overeengekomen modaliteiten betreffende de ouderlijke macht, het hoofd- en secundair verblijf en de betaling van alimentatie voor het gemeenschappelijk kind.

In zoverre de verzoekende partij zou doelen op andere omstandigheden dan deze welke zij expliciet opsomt in haar verzoekschrift, laat zij na deze te duiden, laat staan aan te tonen, zodat de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet, zoals zal blijken uit wat volgt, tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet kon volstaan met het vragen naar het bewijs van de bestaansmiddelen en de verwijzing naar artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, doch specifiek diende te vragen naar informatie betreffende de overeengekomen modaliteiten betreffende de ouderlijke macht, het hoofd- en secundair verblijf en de betaling van alimentatie voor het gemeenschappelijk kind, lijkt zij er aan voorbij te gaan dat eveneens werd gesteld *“Uit het administratieve dossier blijkt dat u inmiddels uit de echt gescheiden bent van de referentiepersoon in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42^{quater}, §5 van de wet van*

15.12.1980, *nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van de wet om na te kijken of hij het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.*” Hieruit blijkt wel degelijk dat gevraagd wordt om bewijsdocumenten over te maken betreffende de ‘huidige situatie’ en erop wordt gewezen dat de stukken getoetst worden aan de voorwaarden van de wet om na te gaan of het verblijfsrecht al dan niet kan worden verdergezet. Uit de wet blijken de voorwaarden waaronder het verblijfsrecht alsnog kan behouden worden.

Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Het niet voldoen aan de hoorplicht zal slechts dan tot de vernietiging aanleiding geven als de verzoekende partij informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde zou kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen of een minder nadelige beslissing te nemen (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

In zoverre de verzoekende partij een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, benadrukt de Raad eveneens dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Betreffende de elementen waarvan de verzoekende partij betoogt dat zij deze, indien er uitdrukkelijk werd naar geïnformeerd, had kunnen aanbrengen, meer bepaald informatie betreffende de overeengekomen modaliteiten betreffende de ouderlijke macht, het hoofd- en secundair verblijf en de betaling van alimentatie voor het gemeenschappelijk kind, stelt de Raad vast dat al deze elementen betrekking hebben op het eventueel aantonen dat men valt onder het geval voorzien in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet. Informatie die had kunnen aantonen dat de verzoekende partij valt onder de in artikel 42^{quater}, §4, eerste lid, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet opgesomde gevallen, betreft echter geen informatie op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om de bestreden beslissing niet te nemen. Immers dient, om onder één van de uitzonderingsgevallen van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet te ressorteren, cumulatief voldaan te zijn aan één van de bepalingen uit het eerste lid van voormelde bepaling ‘en’ aan het tweede lid van voormelde bepaling. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde uit artikel 42^{quater}, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht. Het eventueel voorleggen van documenten die konden wijzen op het voldaan zijn aan de voorwaarden in artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet, zou er dan ook, daar blijkt dat niet voldaan was aan de tweede cumulatieve voorwaarde, niet toe kunnen geleid hebben dat de verwerende partij afzag van het nemen van de bestreden beslissing. In deze omstandigheden kan de aangevoerde schending van het hoorrecht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt voorts niet dat zij concrete informatie had kunnen verschaffen: de verzoekende partij beperkt zich tot het betoog dat zij de mogelijkheid diende te hebben om de situatie in haar land van herkomst en de omstandigheden eigen aan haar geval te laten gelden,

zonder deze situatie of deze omstandigheden te verduidelijken. In deze omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest, noch van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.6. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar tegenwerpt dat zij geen integratie- of taal cursus heeft gevolgd sinds haar aankomst in het Rijk in september 2015, dat de verwerende partij echter niet in overweging neemt dat zij zwanger was en op 20 april 2016 bevallen is van haar zoon, dat bovendien, gedurende de tijd na haar bevalling, zij zich bezig hield met haar minderjarige zoon, voor wie zij geen enkele opvang had, daar haar echtgenoot werkte. Zij wijst er ook op dat zij door de echtscheiding in een extreem precaire situatie terecht kwam op financieel vlak, waardoor het aldus onredelijk is haar tegen te werpen dat zij dergelijke cursussen niet heeft gevolgd.

Het voormelde betoog van de verzoekende partij is gericht tegen volgende motieven:

“Voor wat betreft betrokkene sociale en culturele integratie, legt zij een inschrijvingsbewijs voor een cursus Alfabetisering bij het OCMW Brussel dd. 12.08.2018 voor. Betrokkene verblijft in België sinds 2015, het feit dat betrokkene zich pas in 2018 heeft ingeschreven voor dergelijke cursus, kan bezwaarlijk opgevat worden als een vorm van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg kan staan. Bovendien bewijst een inschrijvingsbewijs ook niet dat betrokkene daadwerkelijk heeft deelgenomen aan de cursus. Dat betrokkene deze lessen mogelijks zou gevolgd hebben of althans die intentie zou gehad hebben, neemt bovendien niet weg dat betrokkene reeds lange tijd ondersteuning geniet en er klaarblijkelijk alsnog niet in slaagt zich op sociaal, cultureel en economisch vlak te integreren in België, in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit voormelde motieven, noch uit enig ander motief van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij tegengeworpen wordt dat zij geen integratie- of taal cursus heeft gevolgd sinds haar aankomst in het Rijk in september 2015. De verwerende partij motiveert enkel waarom het inschrijvingsbewijs voor een cursus Alfabetisering op 12 augustus 2018 er niet toe leidt dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Bovendien wordt, blijkens de voormelde motieven, ook uitgegaan van de hypothese dat de verzoekende partij deze lessen gevolgd heeft.

In zoverre het betoog van de verzoekende partij gericht is tegen de vaststelling dat zij er klaarblijkelijk niet in slaagt zich op sociaal, cultureel en economisch vlak te integreren in België, in die mate dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, terwijl zij sinds 2015 in België is, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij geen enkele opvang had voor haar kind. Integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, wat niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat zij haar zoon voor een periode heeft ondergebracht bij haar ouders in Marokko. Daarnaast stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij geenszins aantoonde waarom zij voor haar bevalling geen inspanningen kon leveren op het vlak van integratie, zodat zij niet aannemelijk maakt dat hiermee rekening diende gehouden te worden door de verwerende partij. Ook waar zij stelt dat zij door de echtscheiding in een extreem precaire situatie terecht kwam op financieel vlak, waardoor het aldus onredelijk is haar tegen te werpen dat zij dergelijke cursussen niet heeft gevolgd, beperkt zij zich tot een loutere bewering. De verzoekende partij, die overigens blijkens de motieven van de bestreden beslissing reeds geruime tijd steun van het OCMW geniet, toont niet aan dat zij in een dergelijke precaire situatie op financieel vlak terecht kwam na de echtscheiding, nog minder dat zij hiertoe stavingstukken had overgemaakt aan de verwerende partij, waardoor zij helemaal niet meer in staat was tot enige integratie.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, noch van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de*

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarige zoon wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Ook wordt het gezinsleven tussen de minderjarige zoon en diens vader niet betwist.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die betrekking hebben op het gezinsleven in geval haar minderjarig kind in België blijft, niet betwist.

Zij stelt echter dat de vader van het kind in België gevestigd is, waar hij woont met zijn huidige echtgenote en kinderen, dat de vader van het kind regelmatige contacten onderhoudt met het kind en alimentatie betaalt voor het onderhoud en de scholing van het kind, dat bovendien de vader op regelmatige basis werkt wat hem verhindert om regelmatig naar Marokko te gaan in de hypothese dat zij gedwongen wordt naar haar land van herkomst te gaan. Zij meent dan ook dat het evident is dat haar en haar zoon dwingen om het grondgebied te verlaten om in Marokko te gaan wonen, ingaat tegen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM daar de contacten tussen het minderjarig kind en diens vader tot niets zullen herleid worden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en nog minder ten aanzien van het minderjarig kind een verplichting het grondgebied te verlaten oplegt. Bovendien heeft het betoog van de verzoekende partij betrekking op het recht van de vader op een gezinsleven met het kind. De bestreden beslissing werd geenszins genomen in hoofde van de vader, zodat ook niet kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing, mede in acht genomen dat deze beslissing niet werd genomen in hoofde van het minderjarig kind en ook geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zijn recht op een gezinsleven conform artikel 8 van het EVRM niet respecteert.

In zoverre de verzoekende partij de banden tussen haar zoon en diens vader aanvoert als hinderpaal om het gezinsleven met haar zoon verder te zetten in haar land van herkomst, onderzoekt de Raad of de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven van de verzoekende partij en haar minderjarige zoon.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij afdoende aannemelijk maakt dat er hinderpalen zijn om het gezinsleven met haar zoon verder te zetten in haar land van herkomst gelet op de banden die het minderjarig kind heeft met zijn vader die in België gevestigd is, dient erop te worden gewezen dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, de verzoekende partij zelf ook gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij in België of vanuit het buitenland een aanvraag tot gezinshereniging indient in functie van haar minderjarig zoontje, die een Unieburger is. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent bovendien uitdrukkelijk gemotiveerd dat *"dient (...) opgemerkt te worden dat betrokkene wel degelijk een familielid van een burger van de Unie is en haar zoon de Spaanse nationaliteit draagt. Dit wil zeggen dat betrokkene en haar zoon zich in elke lidstaat naar keuze kunnen vestigen, medische verzorging moeten kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover zij vergezeld is van haar EU-kind en die EU-burger aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven."*

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en dit ook niet blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt. Gelet op de wettelijke procedures die openstaan voor de verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht van de verzoekende partij op gezinsleven met haar zoon te

handhaven. De verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om het recht van de verzoekende partij op een gezinsleven te beschermen.

Gelet op voormelde vaststellingen kan dan ook niet vastgesteld worden dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing een onevenredige inmenging veroorzaakt in het gezinsleven van de verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing, foutief of kennelijk onredelijk zijn, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER